

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđželske łopjeno

Budyščin

19. meje 1929

Baužen

Gziščež a nakład Šmolerjež knižicziščežerńje a knihańje, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyščinje
Wulhadža kóždn šobotu a placzi šchwórczlětnje 108 šlotych pjenještow

Šswjatkí.

Psalm 51, 12—14.

To je nam lube, hdyž na šwjatkotnym šwjedzenju Bože lube šlóněžko se šwojimi mišymi pruhami šo šwěczi, runje we tutym čašu, hdžež wšeho wonkach kčěje a rošče, hdžež je nam kóždy šchtom, kóždy kěť s notym džitwom, hdžež pola a hona nam rěčža hižom wo rjaných bohathých žnjach, kotrež s nich wocžakujemy. Dha čahnu won s městow milijony čłowjekow, šo hychu šo wješkili na wšeh tutej psyche; dha dže drje tež ratať se šwojej žonu abo se šwojimi džěczimi pomaknu po mješach šwojich polow, a jeho wutroba je wješkela, hdyž widži, šo jeho próža njeje bi a podarmo. — Derje tak! derje, hdyž šo našcha wutroba wo. worja ša wšchu tu krašnosć, kotraž šo šjewi wšchudžom w Božej bohatej štwórbje. A tola, njeje tak, kaž by se wšcheje tuteje k. šnosće, s tuteje štwórbje, kotraž je šo wob-
lečka najrjeńšchu 1 ychu, čłowjekeje napschecziwo klineži to pra-
ščenje: „A ty čłowjecze, kiž šy kóna wšcheho štworjenja, hdže je tvoja pscha a šhto je tvoja šwětkka krašnosć? Še došč, šo prošych šwojeho Boha wo wobnowjenje kóžde lěto wonkach na šwojich polach, šo njeby pschestal šyw a žně? Njechach špomnicž na to jene nušne, wažne, šo by šo štało tež w tebi to wulke wobnowjenje, šo by tež ty w šwjatkotnej modlitwoje prošyl šwojeho Boha: „Štwor we mni, Božo, čistu wutrobu!“

Čaš šwjatkow je pola naš. Šswjatkí nam powědaja wo šwjatym Duchu, kiž bu wulaty tam w Jerusaleme pod šchu-
mjenjom s njebjes jako móžneho wětra. Wěmy, hdyž šo šběhne wěšit š móžnemu wichorej, dha šhowamy šo psched jeho mozu. Ale wěmy tež, šo ma tajki wichor wučizščazu móž; wón po-

wali, šhtož je šhnik, a hdyž wón tež šchtomy a štwjelza tšchaje a je š semi potuli, dha šo wone potom šašo šběhnu čim kru-
čzišcho. Tak dajmy tež my šwjatemu Duchej wěč psches na-
šche žiwjenje, šo by wón šanicžil w naš wšcho, šhtož je šłabe a hubjene, a šo by rum činił temu, šhtož je hódne, šo by žitwe bylo. Tak njeh klineži našcha šwjatkotna proštwá a mo-
dlitwa:

„Štwor we mni, Božo, čistu wutrobu!“

I. Dha hladajmy na nusu nječizsteje wutroby.

II. A na nadawč čizsteje wutroby.

I. Hdyž budžemy dženska na šwjatkotnym šwjedzenju we duchu pschekadzeni tam do Jerusalema, šo bychmy šwědkojo byli teho, šhtož běšche Jesuš šlubil šwojim wučomnikam, dha wjedže naš tež našch kěst se stareho šakonja do teho šamžneho města, niž do šjawnosće, niž psched wulku šyku šhromadžnych, ale do čicheje komorki we wyškim kralowškim domje š jenemu, kiž šhodžesche na wšchinach čłowjeskeho žiwjenja. Šral Da-
bit rěči se šwojim Bohom. Wón je bohaty na šemškich kublach, na jeho šlób šedžbuje jedym žyly lud; a tola čuje šo šhudy, šłaby a je pošny štyšneje bojosće, pschetož wón wě, šo je šhřěšit na šwojim Bošu, šo je njeužitnje wužiwať jeho do-
brotu, a wón wě, šo je šašlužil tu šchrafu, kotruž je Bóh na njeho položil. A hladajo, s wotfel mohla jemu pomoz pschicž, wě wón jenož jene wukhowanje, šo šo se šwojej modlitwu wo-
broczi na šwojeho Boha a prošy: „Štwor we mni, Božo, čistu wutrobu!“

Čežka wina leži na tutym mužju. Šaž niž husto šhto, je wón šněł šhonicž Bože wulkotne wjedjenje wot teho čaša, šo wón pašesche šadło šwojeho nana hač do teho čaša, hdžež

nětk žedži na kralowškim trónje. A nětko tón wulki hrěch. Wón bu mandželstwołamač, wón je sawinował žnjercz Uriáša. Ač je mohło tak pschincz? S tym, so njeje był žiwěrnny wajchtač žwojeje wutrobje. Na nim je žo hižo jako měrnoscž wopokasało, schtož je Jejuš wjele posdžiščo tak wuprajil: „Pschetož s wutrobje pschińdu sje myžle, mordowanje, mandželstwołamanje, kurwařstwo, padušchstwo, falichne žwědcženje, hanjenje.“

Njepłaczi to tež nam? Chzesch ty žnano prajicz, so twója wutroba nicžo njedě wo tajkich stych myžlach, so žy žebi wěšty, so njemóže nadběhowanje sjeho tebje prjecz čahnyč wot pucza praweho? Praj žhroble, najwjetscha nusa nascheho čaža je ta, so je njes nami tak wjele tych, kiž žo prózija se wschej žiwěru wo wschě móžne swonkne wězy, a njestaraju žo wo to, so bychu jich wutrobje čistě byle. Čžehodla tak wjele hidženja a njepšhecželstwa njes čžlowjeřami hacž do najmjeńscheje wžy? Čžehodla tak wjele padušchstwa a mordowanja, wo kotrymž nam pižaja kóždy džen nowiny? Čžehodla tak wjele mandželstwołamanja a dželenja mandželstwa? Čžehodla tak wjele njepžiwěrnny pschecžiwotwe tjeczej kasni a tak wjele wotžiwěrcženja šnjesewego dnja? Čžehodla tak mačo woporniwoscžje a bratrowskeje ljuboscžje? Čžehodla tak wjele wotpada wot Boha? Čštož džetutym praschenjam na dno, temu budžje bóršy šjatwe, na čžinr nam najbóle pobrachuje, tón budžje prožnyč s nami a s Dawitom: „Stwoř we mni, Božo, čistú wutrobu a daj mi noweho wěštego ducha.“

Alle wschaf najprjedy žyrbimny špóřnacž tu wulku nusu njeczistěje wutrobje. Dawit je měnič, so budžje žo s čžahom sabnyč na jeho hrěch. Alle bóršy žyrbjesche špóřnacž, so bu hlož wofšforženja pschego móžnišchi wo jeho wutrobje. Alle halle Nathanowe šlowo: „Ty žy tón muž!“ dawa jemu jeho hrěschne štejnischego špóřnacž wo žytej poknosčži a nusuje jeho na kolena psched Bohom.

Tak njedžyrbiščy ty měnič, so njetrjebáščy tajki pokas na žwój hrěch. Lohodla daj Božemu šlowu, njech je wo bibliji abo tu wo Božim domje, k žebi rěčžecž, hdyž tež čže trjечи křutnje. Wono žy tajžy, čži žo boja psched tutchy šlowom, a tehodla wofstanu prjecž. Alle žy tež tajžy, kiž jo žyščha a měnja, so płaczi niz ja nich, ale ja druhich. Alle wěda tebi, hdyž měniščy, so žy žiwny, a žy tola morny wo žwojeje wutrobje. Tehodla njewobaraj Božemu šlowu, njewobaraj žwojatemu Duchej, hdyž čže wo tebi něschto noweho šapocžecž. Daj žo dowjesčž k špóřnacž, so je hrěch ja tebje najwjetscha škoda a so płaczi: Čšto pomha čžlowjeřej, hdy by wón runje žyly žiwět dohył a pak na žwojeje dušchi škodowač? Wóh daj tebi njeměr do twojeje wutrobje, wón čžin štyřnu twóju dušchu, wón daj tebi špóřnacž tu žyly nusu twójeho hrěschneho ščtanta, so hinač njemóžesch, hacž žo psched nim modlicž: „Stwoř we mni, Božo, čistú wutrobu!“

II. Wono njemóže hinač byčž: Šdžez je žwojatowny žwojaty Duch žo žedžblimny čžinil na jenej wutrobje, hdyž je čžlowjeř žwoju wutrobu dač čistú čžinicž, tam budžje a žyrbni to žo najprjedy šjewicž na tajkim čžlowjeřku žamym, na jeho žylym šadžerženju, na jeho štejischego wo domje a wo šjatowoscžži. Žiwějje tajkeho čžlowjeřa směje žwój wotthřnjenty kónž, niz wo šchodnym, ale wo nješchodnym, jeho woczči budžetač hladacž na tu šbóžnosčž. Derje temu, kiž je na tutchy pucžu.

A tola, wono by wopacžne bylo, hdy by žo čžyl šchescžžjan špokojicž pschi tym, so je wón šhonicž žměl na žebi škutč žwojateho Ducha. Ně, nětk žo šapocžnje nowe žiwjenje, wo kotrymž ma šchescžžjan wbyžke, wulke nadawki, kotrež ma dopjelnicž. Jejuš je prajil k Bětrej, dopřědka wjedžo jeho hluboki pad: A hdyž ty žo něhdy nakasaščy, dha požhli žwojich bratrow. To

płaczi wo poknej měrje tež ja naž. Šladaj wokoło žo. Šat wjele wokoło tebje, kiž žyrbjeli žiwby byčž, a žy tola morny wo jich wutrobach. Šdyž běšche ja wuczomnikow po dostacžu žwojateho Ducha to přenje, so wóni se žwojim předomanjom a pschipowědanjom tuchy šhromadženych wabichu: Čžinčže pokutu a daježje žo kóždy kčžecž na to njeno Jeřom šhřysta k wodacžu tuchy hrěchow; hdyž žyřchimny wo Paulužu, so wón po žwojim wobrocženju wo Damascónje hnydom předomasche šhřystuša wo šculach, so tón je tón žy Boži, dha woczaka Wóh tež wot tebje, so žo žobu štajišč do džela k twarjenju jeho kraleřtwa. Něch je tež wobčezne tajke dželo, njech wo nim žyrbimny licžicž tež s hanjenjom, s njepšhecželstwom, s pschescžžhanjom, — hdyž žymy žami na žebi šhonili to bohactwo, kotrež dawa čistú wutrobu, dha žo wjažy njewojimi nišeho a ničeho, dha džem nam jenož wo to, kak mohli tež druhich dowjesčž k temu žamemu bohactwu.

To njech je ja naž plód žwojatkowneho žwojedženja, so žo njewobaramy, hdyž tón šnjes naž woka; a čžymny, kaž wjele je na naž, žobu pomhacž, so mohł žwojaty Duch pschego wjažy škutkowacž a so by pschego wjetšča byla žyly tuchy, kiž jemu šbóžni budžja. Šamjen.

Nowe Špěwařke:

Ššwojatkni.

Šłób 109: Dženiž šhwalcze Boha.

Nětk šbóžny čžaž je na semi,
Šdyž mēr tu předuja,
We čistchinje na Žionje
Wóh šhwallbu dostawa.

Nětk rěki žiwěj wodny du
Se štoła Božeho,
S nich lacžne dušche pija tu
Ššo wulžy šraduju.

Duch duje s móžnym šchumjenjom
Šant wschěm psches wutrobje;
Tuž wotžal k žwojom' šnjesej dom
Ššej čžahnyčž žadamny.

Wšchěm Božim šrudnym Jeřuža
Wón, trošchtač, pschekrařnja,
A husto šlónžo wjeřela
Šim pó čžmje šařwēcža.

Lud Boži wo žwojatej ljuboscžži
Ššo hori špěwajo
A šbóžny je wo nadžiji,
Šdyž wo duchu modli žo.

D dajmy Duchu wolu wschču,
Šdyž hnadny mamny čžaž,
Ššo hotujmy wo wěrje tu
Na jehnjecžotny kwaž.

— J. Šilian.

W šłóncžnej krajinje.

Powěřtka wot šhřistiny Kopoweje.

(Pořacžowanje.)

Na semi žedžo, ruku wokoło Dunajoweje šlowy položemu,
Šatolič, psched žobu na šamjentnej katyž knihu, a čžita.

Řezina njemějesche hólza rad; pschetož kaž husto by jeho wohladač, by jeho to k wutrobje kólo. Ač, tež wón bē mēl ras žyňa a bē wo njeho pschischol psches hrěch. A hacž žebi šloro

woczi wuplaka sa tutym lubym hólczkom, to jeho sažo k žiwjenju njesbudži, sažo wróczo njeschiwjedže. A wón saprě so na skatu a hlada na Pawlika.

„Tak wulki by tež hižo mój Miško był! — Ach!“ Wón pschifry žebi woczi i twjerdymaj rukomaj. Potom paž to jeho taž k tutomu džěcju cžehnje, so by mohł hiež a mateho cžitarja wobjimacž.

Blyskasche so překi a po dohosczi. Eso jahrima. Grimanje wubudži drémazeho Dunaja. Šběhny hłowu i dohimi wóškami, nastaji wušchi, sacžu žwojeho knjesa a wechlowasche, jeho wuhladawšchi, se schěrofej wopušchu jako na postrow.

„Wujo Ležina!“ sawoła Pawlik a postoczi. Broschu waž, hdže seže so wy žem nabrak?“

Šdžž sakhadža žylne grimanje, je cžlowjeř rad pschi cžlowjeřu. A taž tež saby Pawlik žwoju bojaslwojež.

„Ja žym pschichoł, so bych so psched desčezom wukhowač.“ Ale wój, sčto wój tu cžinitaj?“ wobroczi so Ležina přeni ras pschecželnwoje k hólzej.

„To wam hnydom powěm, ale póježe tola bliže! Tu njesmotnjecže! Šsydncže so žem! To je moja lawka! A tu je moje blido!“

„To džě je skoro kaž jstwa! Ale ty mi hišcže njejšy prajit, sčto tu cžinitaj! Džěd žebi myšli, so ty šberasč jahody a hriby.“

„Te žym hižo šberač“, wotmolwi Pawlik. „Wój žmój se wšy pschichloj.“

„A žy hižo sčto jědč?“

„Haj, wěšo! Dobre žnědanje žy mi w katolskej farje dali, a tež Dunaj je so najědč. Něwěrnjo, Dunajo?“

Sož skafasche i jeneje nobi na druhu, wechlowasche i wopušchu a lisasche so.

„Wó, wěrju! Ale to je byto rano. A nětkole je hižo we 4. hodžinje popoždny. Cžehodla to tu žedžisč a njeschindžesč dom?“

„Njemějacy žwile! Džěd mje njetrjeba, je njedžela! A ja dhybacy žwatač, so bych tutu žwjatu knihu skoro pschecžitač. — Tak so to blyska a hrima! — Njedatwno žym so hišcže njewjedra bojač. Ale nětko so wjazy njeboju, dofelž wěm, so je Anjes Jesuž wšchudžom so mnu! — Budž i měrom Dunajo! Sčto dha cžesč? — To je, jako by Wóh tón Anjes i nami rěčjač!“

Ležina njemóžesche wot hólza woczi spušcžicž. „Tak je wón lubošny! Sacž do dženznisčeho njejšym to widžjač!“

„Pokaž, sčto to tam mašy do knihi? Kowy sakon? Šdže žy ty tón žem wšak? Wšak w hěcže žadny njemějeje!“

„Ně! Ale to powjedam ja wam wot wsčeho spocžatka! Cžecže?“

„Powjedaj!“

Hižo žydnny so Pawlik po žyganskim wasčnyju na semju. Dunaj wali so k njemu. Tak powjedasche Ležinje, kotryž so na skatu saprě a cžolo w dloni pošluchasche, kaž bē nadeschoł tutu žóněžnu krajinu a w njej žwjatu knihu a kaž nětk w tutej knihy pnta pucž do praweje žóněžneje krajiny.

Ležina wocžini žebi do knihi napižane žłowa a hladasche dohlo na nje.

„A sčto cžitasche dženzka?“ praji potom.

„Mnoho žym pschecžitač. Sacž tam žym cžitač, hdžež je pižane, kaž žy jeho martrowali, so wunrě. Nětk pschindžewěscže něsčto wo tym, kaž je i rowa wušchoł. Bych cžyž knihu, kotraž so njemuje: „Ewangelijon Šwójateho Marka“ dženzka pschecžitač.“

(Potracžowanje scžěhuje.)

Gustav-Adolfski žwojedžen w Šrodžisčcju.

Šwójedžen Božeho špicža běšche tež tohodla wožebitty dženi sa naschu wožadu, dofelž Budyške pobocžne Gustav-Adolfske towarštwu žwój lětny žwojedžen pola naž žwojeczesche. Kalětne kražne wjedro žwojedžen porjensčischi a bu jenož psches krotke cžezke njewjedro w němскеj Božej žlužbje pschetornjene. Se wěže so žyřkwinska khorhoj smahowasche a witasche pschikhadžacych. W Božim domje běšche wołtarisčezjo i kopjenatymu rostlinami rjenje wudebjene. Žyřkwiny khor natwari wutrobny we wobemaj Božimaj žlužbomaj se špěwom: „Wšitajcže Bohu wšchitke kraje!“ Pošawniški khor žobu šutkowasche. Jenož wožadne špěwy njeschewodžesche, ale w žerbiskej Božej žlužbje tež solo pschednježe. W žerbiskej Božej žlužbje mějesche knjes farač Kapler i Budyščina žwojedžiske předomanje wo Ef. 4, 15 a 16: Budžcže žwěrnji w lubosczi a natwarcže so we wšchitim na tym, kiž je hłowu, Šhrystuž. Š bohateho našonjenja, kotrež běšche jako mlody předač w rospróščenju we Šchyrskéj hromadžit, wědžesche wožadže taž prawje k wutrobje wjesč, sčto ma na žwojej ewangeliskej wěrje a kaž ma ju žwěru twjerdže džeržecž.

Š němскеj Božej žlužbje, kotraž so popoždny w 2 hodž. wotmėwasche, běšche so tež pschedžyštwno Budyškeho Gustav-Adolfskeho towarštwu i knjesom tajnym radu Rosenfranzom jako pschedžydu w bohatej licžbje sešcho. Knjes farač Berg-Budyški džeržesche jimaze Gustav-Adolfske předomanje wo Mat. 6, 13. Wo tym rěcžesche, so je nusa njes wěrnybratrami dženznischi dženi wjetšcha hacž hdy přjedny, so dhybi tohodla tež wulki narod namakacž. Pokasa na džiwne pucže, kotrež je Wóh se žwojimi ewangeliskimi schoł. Sčtož knadž hišcže kóždy njewě, runje jedny katolski kardinal je był, kiž je ewangeliskeho šchwědskeho krala Gustava Adolfa na pomoz wołak. Niž swonkownje žylnych je žebi Wóh tón Knjes sa žwoje graty wušwolil, ale žlabny. Tón Knjes žwój šutk te kónzej dowjedže, pschetož jeho je to kraleštwu a ta móg a ta cžesč, ale my mamy jeho pomoznizy byč. Š předomanju so hnydom hłowna šhromadžisna pschisamny. Knjes tajny rada Rosenfranz poda džěłowu rospratu, rěcžesche wobšchěrnje wo hłownej šhromadžinje Gustav-Adolfskeho towarštwu w Freiburgu w Breisgauje šandžene lěto. Tuto katolske město i katolskej universitu je Gustav-Adolfskej wěžy wot wsčeho spocžatka napschecžitwo štafo. Pschedžyda cžinjesche dale šnajomne, koho cžze towarštwu podpjeracž. Škónčnje bu dohlołětny wjelesakžubny pižmawjedžer, knjes farač Rjeda na wotp. w Budyščinje, kotryž je towarštwu 35 lět dohlo žlužit, i wobžarowanjom se žwojeho hamta pušcženy a knjes farač Kapler i Budyščina sa jeho nakžědnika namjetowaný. Knjes farač Rjeda lětnu rospratu pschednježe. Škónčnje běšche knjes wšchšchi šchulski radžicžel Bach sa knjesa bankoweho direktora Weigta, kiž njemóžesche pschincž, šastupil a pschecžita rospratu pokladnje. Město-pschedžyda knjes šuperintendent Frölich i Budyščina džeržesche napožděč duchownu narěč a škónčzi Božu žlužbu se šchpruchom, modlitwu a požohnowanjom. Šberka je na žerbiskim 91,16 hr. a na němskim 83,84 hr., wšcho hromadže potajkim 175 hritnowo wunješka.

Wóh daj, so by žwojedžen, kiž je so swonkownje derje poradžil a tež swonkowny dobytš pschinjež, bjes šmutšlowneho dobytka njewošak.

Antihryst w Sowjetskiej Ruskiej.

Swowjetruska wyschnosc spójnawa, so njeje se wschém pscheczehanjom a schczuwanjom kschesczijanstwo samohla pschewintycz a hischeze mjenje sniczicz. Tuż je nětko i hischeze wotrischimi wufasami sakrocziła; móžesch je generalny nabběh na nabožinu a zyrkwoje mjenowacz. S nimi su wschě nabožne sjednoczenstwa a zyrkwoje sběhnjene a roswjasane.

Kotraž wožada chze dale wobstacz, dyrbi so snowa dacz sapibacz. A tuto sapibanje je jara poczežene. Wjes sobu so sjednoczicz, njeje wožadam dowolene. Wone nimaja wjazy prawno juristiskeje wožobny, nježmědža dary pschijimowacz, wuczijnjaja wuczijnjecz, schule wobpedzecz atd. Bože domy kamo nje- kłuscheja wjazy wožadam, kłuscheja statej; wožada móže kebi kwoj Boži dom wotnajecz. Tola wyschnosc móže kóždy czaž Bože domy jatwrecz. S jonym kłowom: wobstacz zyrkwjow dyrbi so njemóžne sczinicz.

Kschesczijaniske zyrkwoje su tam w najczěžichim wojowanju. Tuto je tež hischeze i tym poczežene, so wožadam sastupowacz kóždy njemóže a nježmě, taž žadyn sastojnik, žadyn dželaczec a žadyn, kotryž někał w sjawnym žiwjenju steji. To je wožebje schłodne měšchczaniskim wožadam, hdyž tola měšchczaniske wobhdlestwo swjetscha i tajkich ludži wobsteji.

Kaž wschě dotalite wumozowanja nježku kschesczijanistwo we Ruskiej sniczike, taž tež tute to njebudžej, ale styšny czaž wojowanja a czepjenja je pschischol tam na kschesczijanow.

A pola naž? Kelko jenož je trjeba, a hižo morkotaju, skorža, so sapowjeduju, haj wotpadnu!

Zyrkej a stat.

Kollekta ja powšchitkowny zyrkwiny fond sběra so kwojatk w Sakskej. Tutón fond je tu ja to, so by krajnej zyrkwi tam i pomozu byl, hdyž brědki, kotrež stat abo wožada abo zyrkej abo druhe wustawy dawaja, njedobahaju a tež hewal so njemóžej, so wjesecz. S lětami bě so tutón fond taž roswik, so móžesch jara derje tym saměram kłuzicz, ja kotrež bě saloženy. Tola frudna inflazija je tež jemu jara sešchłodžala a wulki džel samoženja sniczika. Taž, so by wón sažo wjazy brědkow a mozow nabyl je jara nufne. Je so tola licžba pomozy potřebnych wožadow wo wjele powjetschika a jencitlwe wožady trjebaju nufnje dokladnišchje podpjeru hacz prjedy, dokelž bywaja jim nadawki a wudawki dženi a wjetšche. Je došč wožadow, kotrež njemóžachu w poslednich lětach brědkow nabycz, kotrež běchu nufne ja šđerzenje zyrkwinskich twarjenjow. Je wjele wožadow, kotrež njemóžachu pschezo hischeze tu schłodu narunacz, kotryž poczěpichu i tym, so buchu we wójnje nufowane, wotedacz swony a pscheczele. Dale pobrachuja pschichódne rumnosce ja bibliste hodžiny, domy ja mlode holzy a mlodych hólzow, wožebje we wožadach, kotrymž wustupy i zyrkwoje a sekty schłodža. Krajna zyrkej njemóže i tymi brědkami, kotrež žmě po sakadach kwojeho hospodarjenja ja to wužiwacz, pomhacz, kaž by to nufne a spomozne bylo. Tohodla nasche ewangelisko-lutheriske krajne konistorstwo wschě staty nascheje sakskej krajneje zyrkwoje prožy, so bychu kwojatk darnitwoje ja powšchitkowny zyrkwiny fond skadowake. S tym kłynim naschu krajnu zyrkej a jeje wožady a skutkujemy i dobom kebi i spomozenju.

Sjednoczenstwo towarstwow ewangeliskich žonow je dyrbjalo kwoj kłowny sješd, kotryž bě ja kwojatkowny thženi postajene, wotstoczicz, dokelž je pschedžyda, knjeni Mueller-Otfried, skhorika. Wjes njeje nochzeja sješd džeržecz, dokelž ma so sdomom

30 lětne wobstacz sobu wopominacz. Sjednoczenstwo chze so tohodla halle w najymje w Harburgu jecz, a to wot 18. hacz 23. septembra.

Genf ma tu dwědomnu kławu, bycz bydlo wschelatich wustawow, sjednoczenstwow a shromadžinow. So tam nětkle komižija wotbronjenja džela, je snate, a tež, kał džela, a schto wustutkuje, abo lěpje, njewustutkuje. To je bylo tež ja zyrkwinski lud Schwizy pschewjele. Tohodla je so Ewangeliski Zyrkwiny Swjast Schwizy wobrocžil na wubjerf Stockholmskeje konferenzy wschěch zyrkwjow kwoča a prožyl, so by tutón na komižiju ja wotbronjenje kłutne namotowjenje pōžlat a ju na to pokasal, so ludy a zyrkwoje žyheho kwoča i najwjetšchje starosczu kłyscha wo sadžewkach wotbronjenja; Stockholmski wubjerf měl snowa kłutnje wuprajicz, so so nadžija, so so komižiji poradzi, pucz namafacz, po kotrymž ludy k tomu wotbronjenju pschindu, kotrež je so jim kłubilo. — ? —

W Jendzelskej bě hacz žem dowolene, so 14 lětny hólz so woženi i 12 lětnej holzu. Tuto na nasche kraje, a taž tež ja jendzelski, trochu spodžitwne postajenje, je so pscheměniko. Hólz kaž holza dyrbitaj bycz snajmjenjšcha 16 lět staraj.

Wschelate i bliska a dalosa.

Kłowna kərbiska konferenca jendže so lětka wurjadnje wo něschto posdžicho, dokelž je pschedžyda, knjes wschschy farac sw. kł. Domascha shorowatosce dla sapuczowany. So bychmy konferenzy i nim džeržecz mohli, jendžemy so něschto njedžel posdžicho. Dženi so hischeze wosjetwi. Swojemu staremu prawu, kwojatkownu křjedu ja kwoje kłowne pōždenje mēcz, so i tym njewotrjeknjemy a so nadžijamy, so wotrjady Maczizy Serbskeje na to pschichodny ras sažo džiwaja.

Serbske knihowne towarstwo nješhromadži kwoje sobu- stawy a kwojich pscheczelow lětka kwojatkownu křjedu, kaž to stare prawo, ale džiwajo na to, so je so kłowna kərbiska konferenca wotstoczika, halle na tym dnju, ja kotryž so kłowna konferenca powoła. Swobustawy a pscheczeljo towarstwa chzpli na to džiwacz a potom so bohacze na shromadžinje wobdželicz. Tuta budže ja něhže tsi njedžele.

— Rhina je pschezo hischeze jara njeměrna a pschezo i noweho jemi so tam njepscheczelstwo pscheczitwo kschesczijanistwu. Njedawno morichu tam sažo tšjoch mižionarow, kotryž i Ameriki pokhadžej.

Wistowanje.

Kr. w Gr. ja Swj. Trojizu. — K. we L. ja 1. njedž. po Swjat. Trojizy.

Do prusskich wožadow. Džiwacz so, so tač porědko něschto i waschich kōnczin w „Pomhaj Bóh“ czitacz. A džiwacz so i poknym prawom. Je to njedostatk, kotryž pschede wschém redaczija wobžaruje. Wona so prózuje, to pscheměnicz, ale nochze so jej schlachczicz. Tohodla prožmy, so byschze so sobu wo to postarali, so nasch njedželnił dostawa rosprawy, powěsče a nastawki i waschich stron, so by je wosjewicz mohł. A hdyž njedyrbjal kebi nihto kərbiski pižacz swěricz, njedch němiske pōsčele. Manajposdžicho dyrbjalo wscho wutoru prjedy w Možaczizach — Kostitz, Post Weissenberg — bycz. Jednore rosprawy, kotrež jenož rosprawojeja a kritiki a polemiki a podobneho njewobschijeja, móžej so tež hnydom w czischczerni w Budyschinje wotedacz.

Redaktor.

Redaktor.

Samokwity redaktor farac Wyrzac w Možaczizach.